

Paco Moran actuà a Canovelles

"VIOLINES Y TROMPETAS"

Repartiment:

Encarna Chimeno (Irene)

Jordi Serrat (Gabriel)

Paco Moran (Rafael)

Raquel Evans (Maria)

Decorats: Mercè Gisbert i

Sebastià Escutia

Fotografia: Carles Fonclara

So: Xavier Estrada

Realització: Luis Mugar

Il·luminació: Mercè Gisbert

Ajudant de direcció: Sebastià Escutia

Direcció: Paco Moran

Comèdia de Santiago Escutia

Pilar PEREIRA

La companyia de Paco Moran va presentar el passat dissabte l'obra teatral "Violines y Trompetas" a l'Auditori de Can Carrencà de Canovelles. L'obra tracta temes com el matrimoni, el sexe, l'adulteri i les relacions extramatrimonials. La Irene, muller d'en Ra-

fael, manté relacions amb l'amig íntim del seu marit, en Gabriel. Després de cinc anys de relació decideixen separar-se encara que pateixen per la reacció de Rafael quan se n'assabenti. L'obra barreja ironia i aspectes còmics. L'espectacle comptà amb una gran audiència.

La conjura "Trastobilis Mex" a Canovelles

Xavier RAMOS

Seguint el cicle de les actuacions infantils dels diumenges a l'auditori de Can Carrencà, aquesta setmana es va interpretar l'espectacle "Trastobilis Mex", a càrrec del grup de 3 membres "Teatre Trastobilis", que tot i l'entrada gratuïta no va aplegar més de cinquanta persones.

El nus de l'obra va començar quan tres nois que jugaven a casa d'un d'ells troben, dins d'un bagul, una pedra, que més tard sabran que és d'una importància vital i que la fiquen dins d'una bossa, i unes titelles amb un petit escenari. Però, de sobte, sembla com si la terra s'empassés els tres nois i van a parar al món de les titelles, encara que tots a un lloc diferent. L'Oriol, el que porta la pedra, es troba amb uns titelles i gràcies a ells sap que la que porta és la pedra que mou les calderes de l'infern i els dominis, sense ella, no poden molestar els titelles, cosa que succeïa molt sovint. També aconsegueix saber que els amics són a l'infern i, d'aquesta manera fan un pacte: un

titella l'acompanyarà a l'infern i ell no treurà la pedra de la bossa mai. El titella compleix la seva part i el porta fins a l'infern i, a més, l'aconsella que quan estigui en perill pronunciï la conjura "Trastobilis Mex" (d'aquí el nom de l'espectacle). L'Oriol aconsegueix trobar els seus amics, no sense abans trobar-se alguns dimonis, i decideixen separar-se per trobar la sortida. Però els dos dimonis han agafat als seus amics un altre cop i ell també és a punt de ser agafat, ja que un dimoni l'està amenaçant amb un pal, però aconsegueixen recordar la conjura i, després de pronunciar-la, uns homenetts li donen un altre pal. No obstant, el dimoni l'aconsegueix guanyar i li pren la pedra i l'Oriol es queda lamentant-se i s'adorm. Els homenetts tornen a aparèixer, el porten a un lilit i fiquen la pedra a la seva bossa d'escola. Quina seria la seva sorpresa quan es despertà i, pensant que tot havia estat un somni, troba la pedra i veu com apareix un titella que el convida a passar un dia amb ells.

Bé, una obra original i divertida que va agradar i va fer aplaudir força el poc públic assistent.

De les Jornades de la Gent Gran

Carta a algú

Recentment les VII Jornades de la Gent Gran celebrades al Vallès, una vegada més han aconseguit mostrar-nos la diversitat d'activitats d'aquests ciutadans jubilats que desenvolupen en aquesta època d'esplai i que no havien tingut ocasió de mostrar-nos. Aquestes esperades jornades han resultat un èxit de participació en els campionats de petanca, billar, dòmino, a les exposicions de fotografies i la de treballs artesanals, a la desfilada de vestits de paper i és de remarcar que els organitzadors, per segona vegada, convocaren un certamen literari concedint premi a dues obres poètiques de Joan Josep Rego i d'Enrica Roca, de Granollers i a dues de prosa de Joan Aligué, de Mollet i d'Enrica Roca, de Granollers.

Plaça Gran es complau en oferir-vos un dels treballs premiats i aprofitem l'avinentsa per oferir les pàgines a la gent gran que cultiva la singladura literària.

Carta a algú

No em dirigeixo a cap persona especialment, més aviat a algú que trobi aquesta carta que el vent li haurà fet arribar per casualitat.

Segurament que aquest algú no em coneix i jo penso: millor!, doncs si fóssim coneguts potser no m'atreuria a mostrar-li aquesta carta, que no és altra cosa que un comiat de la vida activa, apressada, esbojarrada i és un replegament a la quietud i el repòs.

Perquè arriba un moment a la vida d'una persona que, de cop, s'adona que se li ha acabat la corda. I això és el que m'ha passat a mi. M'he adonat que m'he fet vella.

Ja feia temps que ho veia venir, els anys passaven molt de pressa i pensava: —Noia, et queda poc temps, això s'acaba!. Però encara tenia il·lusions, encara pensava en el demà i feia projectes. El mirall em feia veure la realitat i jo tan sols em mirava l'imprescindible. La perruqueria i un xic de maquillatge esborraven el reflex molest del mirall.

Malgrat tot, ha arribat el moment de traspasar el portal d'aquest estat tan temut però inevitable, com és la vellesa, que per més que li posin noms, que volen ser bonics i pietosos, no deixa de ser la vellesa.

Sentir-se vell o vella, és sentir-se vençut, indefens, i la majoria de vegades, arraconat.

No pretenc reivindicar cap dret pels vells. La societat en la qual vivim, i la seva consciència és la que té el deure de fer-ho, i si no ho fa, algun dia ella mateixa en patirà les conseqüències. Jo ja no em sento capaç de cap més lluita, i mira que he lluitat durant la meua vida!

Segurament em respondreu: I qui no ha lluitat en la seva vida?. És veritat. La vida és una lluita permanent. Però, nosaltres, els de les "quintes" de la guerra civil, hem tingut la lluita més terrible de totes, que és la lluita per sobreviure. Les generacions actuals lluiten per tenir un cotxe millor o poder anar a esquiar a l'hivern i a l'estranger per les vacances d'estiu. Hi ha diferència, oi?

Però, què m'empatollo. Tot això s'ha acabat. Ara vull viure en un racó tranquil, a mitja llum i recordar com si veiés una pel·lícula al televisor, totes aquelles coses que han omplert la meua vida.

He sigut jove. He estimat i he sigut estimada. He

sentit les pesigolles del primer petó i del primer desig. He tingut desenganys amorosos i dels altres. He tingut amics i amigues. He treballat hores extraordinàries per tal de poder-me comprar sabates de saldo, mentre, les bragues, que no es veien, eren plenes de forats. Però, calia caminar. He conegut el pati de la Model. Qui no l'ha conegut de les persones de la meua edat?. I el "locutori", els anys "40". I també he conegut altres països. I sé el que és la immigració, i sentir-se exiliat polític. Però també sé de la joia incomparable de sentir-se mare, que esborra tots els dolors físics i morals i d'una ventada escampa tots els temors. Aquell caparró menut, rosat i tendre del fill, té la força suficient per empenyer la voluntat de la mare i vèncer les més grans dificultats.

Després de tantes coses i tantes lluites arriba, com aquell que res, de puntetes, subrepticament, allò tan temut: la soledat.

I és la soledat el que fa que hom s'adoni del que m'adono jo. Que m'he fet vella, que ja s'ha acabat i vull refugiar-me en aquest racó de casa en penombra, quiet i silenciós i deixar que passi el temps que em resta en aquest estat de laxitud i repòs.

Potser un dia decidiré que ja n'hi ha prou, que no té cap sentit seguir...

No, no penso en el suïcidi, ni vull pensar-hi, per ara. Llegiré poemes, encara que sempre són tristos, perquè els poetes tenen l'ànima encongada, i potser, fins i tot, escriuré un conte. Però, no sé si val la pena. Tot el que faci d'ara endavant seran coses de vella i això no agrada a ningú.

Aquesta carta era per acomiadar-me d'una època on en comença una altra a la que ningú no voldria arribar mai, i com que no vull que cap dels meus familiars es senti responsable de les meves angoixes, l'he dirigida a Algú, que és tot-hom i és ningú.

Així que, adéu, Algú desconegut!, tant de bo no tinguis els meus malsons i puguis ser, almenys, un xic feliç.

Una dona

Dotat amb un milió de pessetes

Xarxa Cultural convoca el seu XVIè Premi d'Assaig

L'entitat Xarxa Cultural, promotora de llengua i cultura catalanes, ha convocat el seu XVIè premi d'assaig, dotat amb un milió de pessetes.

Les obres que aspirin al premi XARXA 1990 han de ser originals i inédites, escrites en català i tenir una extensió de 150 a 250 fulls de mida holandesa. El tema serà lliure i el jurat tindrà en compte el caire científic, l'originalitat, l'esperit de recerca i també considerarà positivament la contemporaneïtat de les obres presentades.

El jurat estarà format per Albert Balcells, Max Canher, Ernest Lluch, Josep M. Ainaud de Lasarte i Josep M. Figue-

res. Les obres han de ser presentades abans del dia 31 d'octubre a Xarxa Cultural, Ronda Universitat 9, Barcelona, i el veredicté es farà públic durant la celebració de la "Nit de Santa Llúcia".

En edicions anteriors el premi XARXA ha estat atorgat, entre d'altres a:

—La qüestió agrària al País Valencià, de diversos autors.

—El combat ecologista a Catalunya, de Xavier Garcia, Jaume Rebach i Santiago Vilanova.

—Signes, llengua i cultura, de Sebastià Serrano.

—La premsa actual. Introducció als models de diari,

de Josep M. Casasús i Xavier Roig.

—El tonc ritual de la vida quotidiana, de Xavier Fabregas.

—Les revistes infantils catalanes del 1939 ençà, d'Enric Larreula.

—El pensament polític de Serra i Moret. Nació, democràcia i socialisme, de Mercè Barceló.

—El mite de la tradició popular, de Llorenç Prats.

—La Catalunya resistent a la dominació francesa (1808-1814), d'Antoni Moliner.

—Cercles infernals sobre el pensament del jove Nietzsche, de Francesc Torralba.